



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 224/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej JUDr. B. F., vedené pod sp. zn. Rvp 3639/2012, sp. zn. Rvp 3640/2012, sp. zn. Rvp 3641/2012, sp. zn. Rvp 3642/2012, sp. zn. Rvp 3643/2012, sp. zn. Rvp 3644/2012, sp. zn. Rvp 3645/2012, sp. zn. Rvp 3646/2012, sp. zn. Rvp 3647/2012, sp. zn. Rvp 3648/2012, sp. zn. Rvp 3649/2012, sp. zn. Rvp 3650/2012, sp. zn. Rvp 3651/2012, sp. zn. Rvp 3652/2012, sp. zn. Rvp 3653/2012, sp. zn. Rvp 3654/2012, sp. zn. Rvp 3655/2012, sp. zn. Rvp 3656/2012, sp. zn. Rvp 3657/2012, sp. zn. Rvp 3658/2012 a sp. zn. Rvp 3659/2012, ktorými namieta porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 2 Er 787/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 783/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 846/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 784/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 39/2011 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 1175/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 1049/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 1046/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 1047/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 8 Er 785/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 786/2009 z 22. februára 2012, sp. zn.

8 Er 787/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 788/2009 z 22. februára 2012, sp. zn.  
8 Er 843/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 844/2009 z 22. februára 2012, sp. zn.  
8 Er 877/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 845/2009 z 22. februára 2012, sp. zn.  
8 Er 873/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 874/2009 z 22. februára 2012, sp. zn.  
8 Er 875/2009 z 22. februára 2012 a sp. zn. 8 Er 876/2009 z 22. februára 2012, a takto

### **r o z h o d o l :**

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3639/2012, sp. zn. Rvp 3640/2012, sp. zn. Rvp 3641/2012, sp. zn. Rvp 3642/2012, sp. zn. Rvp 3643/2012, sp. zn. Rvp 3644/2012, sp. zn. Rvp 3645/2012, sp. zn. Rvp 3646/2012, sp. zn. Rvp 3647/2012, sp. zn. Rvp 3648/2012, sp. zn. Rvp 3649/2012, sp. zn. Rvp 3650/2012, sp. zn. Rvp 3651/2012, sp. zn. Rvp 3652/2012, sp. zn. Rvp 3653/2012, sp. zn. Rvp 3654/2012, sp. zn. Rvp 3655/2012, sp. zn. Rvp 3656/2012, sp. zn. Rvp 3657/2012, sp. zn. Rvp 3658/2012 a sp. zn. Rvp 3659/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 224/2012.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. apríla 2012 doručené sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 3639/2012, sp. zn. Rvp 3640/2012, sp. zn. Rvp 3641/2012, sp. zn. Rvp 3642/2012, sp. zn. Rvp 3643/2012, sp. zn. Rvp 3644/2012, sp. zn. Rvp 3645/2012, sp. zn. Rvp 3646/2012, sp. zn. Rvp 3647/2012, sp. zn. Rvp 3648/2012, sp. zn. Rvp 3649/2012, sp. zn. Rvp 3650/2012, sp. zn. Rvp 3651/2012, sp. zn. Rvp 3652/2012, sp. zn. Rvp 3653/2012, sp. zn. Rvp 3654/2012, sp. zn. Rvp 3655/2012, sp. zn. Rvp 3656/2012, sp. zn. Rvp 3657/2012, sp. zn. Rvp 3658/2012 a sp. zn. Rvp 3659/2012, ktorými namieta

porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 14 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 787/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 783/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 846/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 784/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 39/2011 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 1175/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 1049/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 1046/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 1047/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 8 Er 785/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 786/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 787/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 788/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 843/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 844/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 877/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 845/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 873/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 874/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 875/2009 z 22. februára 2012 a sp. zn. 8 Er 876/2009 z 22. februára 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

Napadnutými rozhodnutiami okresný súd vylúčil vo veci konajúceho súdneho exekútora JUDr. R. K. (ďalej len „súdny exekútor“) z vykonávania exekúcií (bližšie špecifikovaných v jednotlivých uzneseniach okresného súdu) z dôvodu, že pred vymenovaním do funkcie súdneho exekútora bol zamestnancom sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania (v danom prípade oprávnenej), čo je (v zmysle nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010) okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcií podľa § 30 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

V súvislosti s vylúčením súdneho exekútora z vykonávania exekúcií sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k čomu bližšie uviedla:

*«... postup všeobecného súdu v konaní..., ako aj samotné rozhodnutie tohto súdu, nelegitímne a nelegálne limitovali práva sťažovateľa, najmä jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru a to v takej miere, že je to v právnom štáte neprípustné. Je tomu tak preto, že všeobecný súd:*

*a) bez toho, aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III ÚS 322/2010-37;*

*b) bez toho, aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti súdneho exekútora vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;*

*c) bez toho, aby existovali akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe súdneho exekútora v exekúcii;*

*d) bez toho, aby existovali oprávnené obavy sťažovateľa alebo povinného o legálny priebeh exekúcie;*

*e) bez toho, aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III ÚS 322/2010;*

*rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti dosiahnuť vymoženie svojej pohľadávky výkonom exekučnej činnosti realizovanej súdnym exekútorom...*

*... postupom Okresného súdu Kežmarok..., ako aj napadnutím uznesením tohto súdu, došlo v rámci práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces k porušeniu zásady „rovnosti zbraní“, zásady kontradiktórnosti súdneho konania, práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy, ktoré sú imanentnou súčasťou vyššie označených základných práv, a to spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s čl.46 ods. 1 Ústavy a článkom č. 6 ods. 1 Dohovoru.»*

Sťažovateľka taktiež namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože „*Všeobecný súd svojím rozhodnutím, ktoré bolo vydané v konaní vedenom bez dodržania zásad spravodlivého súdneho procesu, obmedzil majetkové práva sťažovateľa takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článkom č. 1 Protokolu č. 1 Napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu došlo k reálnemu ohrozeniu majetku sťažovateľa existujúceho v podobe pohľadávky a jej príslušenstva a taktiež došlo k zníženiu majetku sťažovateľa o majetok vynaložený na výkon exekúcie zvoleným súdnym exekútorom. Sťažovateľ mal teda v zmysle článku č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článku č. 1 Protokolu č. 1 majetok chránený Dohovorom o ktorý však nelegálnym postupom a rozhodnutím všeobecného súdu bez akejkoľvek náhrady prišiel.*“.

Námietka porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru bola v sťažnosti odôvodnená tak, že „*Sťažovateľ, aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Sťažovateľ však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve na výkon súdneho rozhodnutia zvoleným exekútorom a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, účastníkom konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie so sťažovateľom nemožno ospravedlniť jeho iným postavením (postavením oprávneného), pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, zruší napadnuté rozhodnutia okresného súdu a veci mu vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

## II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

1. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkove spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 3639/2012, sp. zn. Rvp 3640/2012, sp. zn. Rvp 3641/2012, sp. zn. Rvp 3642/2012, sp. zn. Rvp 3643/2012, sp. zn. Rvp 3644/2012, sp. zn. Rvp 3645/2012, sp. zn. Rvp 3646/2012, sp. zn. Rvp 3647/2012, sp. zn. Rvp 3648/2012, sp. zn. Rvp 3649/2012,

sp. zn. Rvp 3650/2012, sp. zn. Rvp 3651/2012, sp. zn. Rvp 3652/2012, sp. zn. Rvp 3653/2012, sp. zn. Rvp 3654/2012, sp. zn. Rvp 3655/2012, sp. zn. Rvp 3656/2012, sp. zn. Rvp 3657/2012, sp. zn. Rvp 3658/2012 a sp. zn. Rvp 3659/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie.

2. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, ktorými vylúčil vo veci konajúceho súdneho exekútora z vykonávania exekúcií.

O analogických sťažnostiach sťažovateľky už ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 220/2012 zo 16. mája 2012 (odmietnutie sťažností z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti), na ktoré týmto v podrobnostiach odkazuje, pričom zaujal stanovisko k zásadnému právnemu problému týkajúcemu sa toho, či okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď samotnú skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom oprávnenej pred vykonávaním exekúcií, ktorá vzbudzuje dôvodnú pochybnosť o jeho nezaujatosti (pre pomer k účastníkovi konania), považoval za dôvod na jeho vylúčenie z vykonávania exekúcie.

Okrem už spomínaného rozhodnutia ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 322/2010 a podobne vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 157/2012 ústavný súd konštatoval, že nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom (a inými) vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Inými slovami, súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávnenej), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu. Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku).

S odkazom na citovanú právnu úpravu tak nie je potrebné preukázať zaujatosť súdneho exekútora, ale postačí už samotné preukázanie existencie dôvodných pochybností o jeho nezaujatosti. Uvedené je konštruované v súlade so zásadou, ku ktorej dospel v rámci svojej rozhodovacej praxe Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), a to, že „spravodlivosť musí byť nielen poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná“

(rozhodnutie *Delcourt v. Belgicko*, Publication of the European Court of Human Rights, Series A, č. 11, s. 17, § 31).

Ústavný súd po oboznámení sa s postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné. Podľa názoru ústavného súdu postupoval okresný súd ústavne súladným spôsobom, keď rozhodol o vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku z dôvodu, že mal preukázanú pochybnosť o jeho nezaujatosti (podobne III. ÚS 322/2010, IV. ÚS 157/2012).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že namietaný postup a rozhodnutia okresného súdu nezasahujú neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu označených práv nemohlo dôjsť iba tou skutočnosťou, že sa okresný súd vo svojich záveroch nestotožnil s požiadavkami, resp. právnymi názormi účastníka konania. Z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery okresného súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažností v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Absencia porušenia princípov spravodlivého súdneho konania vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj právo vlastníť majetok, resp. právo na jeho ochranu (podobne napr. III. ÚS 27/08). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom a rozhodnutiami okresného súdu a základným právom sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto sťažnosti

v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru sťažovateľka spájala s porušením svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd porušenie označených práv v namietanom postupe a rozhodnutiach okresného súdu nezistil, nemohol konštatovať ani porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, a to z dôvodu absencie akejkoľvek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi nimi. Z tohto dôvodu sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosti sťažovateľky boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších jej návrhoch v nich uplatnených nerozhodoval.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012